

שנה א' מיל' ב'

[תרמ"ז]

המשך פרשת זכור אחר שקלים. דתנה המוצה להזכיר עמלק איבת עמלק שעיקר מחיות עמלק ימ"ש תלייא בשנאות בני ישראל עליון. וכשייה השנאה בשלימות יתמהה לגמרי. זהה זהה והחטא בשאול המלך. וחילתה שיעבור בזדון על דבר השם יתברך. רק כי לא היה להם

עמלק היה על ידי חילול השבת. במו שכתוּ חז"ל,^ז אילו שמרו בני ישראל שבת ראשונה לא שלטה בהם אומה וכתיב (שנת טז. ט) יגאו לקלות כו' ויבוא עמלק (שם יט. י). אם כן על ידי השבת יכולן לתקין וליזמות מהות שמו של עמלק. הענין הוא כתיב (שנות יט. יא) באשר ירים משה ידו וגבר ישראל. כתיב פראשתי כי, כי הkul קול יעקב והקדים ידי עשו. פירוש ירים הוא אחות הדבר במינו ידות הכלים. והפנימיות והנשמה הוא העיקר. והחיצניות והגוף הוא רק יד ומקום איך לקבל הפנימיות בעליים הטעע. וכן הוא בכלל הביראה. הפנימיות ונשמה מייחד לבני ישראל במינו שכותב קול יעקב. רק במלבוש הגוף יש לעשות ועמלק אחותה. וכשבני ישראל מותקנים מעמידם וחובק לחתרת הנשמה במינו בשבת קדש שיורד נשמה יתירה ויש עליה להגוף. זה נקרא ירים משה ידו. וחוזל בתבו^ט וכי ידו של משה כו' רק בזמן שישראל מסתבלין לפני מעלה ומשערין לכם לאביהם שבשמיים. וכתיב בזמנ. שיש ומנים מיהדים שמתעלין גופות בני ישראל. ולכן שבת ירים לשון עתיד. שכן הוא תמיד בשמתעלין לשורשים וגבר ישראל. וזה הרמז שכותב במדרש. שבשבת קודש שהוא על שולחן מלא וחובק בני ישראל לנשמה יתירה ומתעללה הגוף. נמצא אין לעמלק במה לתפס. ואו זוביין אותו על שולחן ריקה. וויש עור להאריך בענין הקדימות נעשה לנשמע שבשבת קודש מוחרי משה רבנו ע"ה לשראל זה החותם' נקרא ירים ידו ויבורא א"ה במקום א"ז מה^ט:

האכזריות בראיו לאו רשות כמו שנאמר ויחמול. וממילא לא היה בבחם לאבדו לגמרי. ויתכן עד לומר כי שאל בעצמו היה בו השנאה בשלימות. שהקב"ה צוח אותו לאבדו. אך העם לא היה בתכליות השנאה. ועגיות שהיה בשאל גורם לו. שחשב מאוחר שאין בני ישראל בתכליות השנאה. לא עלה על דעתו ששנאה שלן כראוי על הכלל. ועל זה זוכחו שמואל (שמואל א ט. י) אם קtan אתו בעיניך כו'. וקיים מצהה זו לשנוא אותו בתכליות השנאה תלייא ברוב אהבה ודבריות בני ישראל בעבורת הבורא יתברך. כי בפי רוב התלהבות לטטרא ודרישה. בן שונים לטריא אחרא. ולכך אחר נדבות בני ישראל למقدس ומחערר אהבת בני ישראל להקב"ה. אז בבחם לזכור איבת עמלק הרשע אשר הוא מעכב שלימות שמו יתברך ושלימות הכסא. כמאמר חז"ל^ט נשבע הקב"ה שאין שמו שלם עד שימושה שם עמלק. ובכן (שנות יט. ט) מלחה כו' מדור ודור. פירוש שבכל דור יש האירות מיוחדות שהיו ראויין להתגלות לולי רשות עמלק שמעכב הכל. וכל עobar ה' אשר חסר לו אותן ההארות. בוזאי נעשה לו שונא בתכליות:

איתן במדרש תנומה תצא' בשבת זכור ובעמלק זבור משל בעל הבית שמו ביר או הכו על שולחן מלא ובשמסלק התרמוני מזביר שונאו ע"ש בלשונו. ולבאר הענן אשר קבעו חז"ל זכירה זו בשבת. ויתכן שהוא תיקן על אשר גורם בית